

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 10Csp/134/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7522201371
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Trnečková
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2022:7522201371.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice - okolie, sudkyňou Mgr. Janou Trnečkovou, v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, proti žalovanému U. A., nar. X. O. XXXX, trvale bytom M. XX, právne zastúpenému JUDr. Petrom Vachanom, advokátom s.r.o., IČO: 47 445 092, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, v konaní o zaplatenie 4 589,49 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 91,72 % proti žalobcovi s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Košice - okolie dňa 25. februára 2022 sa pôvodný žalobca - obchodná spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava (ďalej v rozhodnutí aj len "pôvodný žalobca" alebo "právny predchodca žalobcu," prípadne "postupca" či "banka") - domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 4 589,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 4 589,49 eur od 21. januára 2022 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žaloba bola odôvodnená tým, že medzi pôvodným žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 3. novembra 2015 uzatvorená Zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. (ďalej v rozhodnutí len "Zmluva"), na základe ktorej sa pôvodný žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXX. Žalovanému bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 3 000,00 eur a bol povinný platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 100,00 eur. V zmysle zmluvne dohodnutých podmienok bola po skončení príslušného mesiaca vystavená a dlžníkovi odoslaná informácia z informačného systému banky o obratoch, tzv. výpis z bankovej knihy, obsahujúca okrem iných údajov aj rozpis transakcií, všetkých poplatkov a úrokov spojených so správou a používaním kreditnej karty a čerpaním a splácaním poskytnutého úverového rámca, výšku povinnej splátky a dátum jej splatnosti. Žalovaný si napriek viacerým výzvam nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo Zmluvy. Pred odstúpením pohľadávky na vymáhanie vystavil pôvodný žalobca k 4. januáru 2022 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom k 31. decembru 2021, a to s konečným zostatkom na úhradu vo výške 4 589,49 eur. Žalovaný si nesplnil povinnosť uhradiť svoj peňažný záväzok v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy, t.j. do 20. januára 2022. Pôvodnému žalobcovi tak vznikol nárok na úhradu úrokov z omeškania v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti, t.j. od 21. januára 2022 do zaplatenia.

3. Na preukázanie ním tvrdených skutočností pôvodný žalobca v žalobe označil a súdu predložil Žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM z 3. novembra 2015, číslo zmluvy XXXXXXXX, a Výpis z Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM k 4. januáru 2022.

4. Písomným podaním, doručeným súdu dňa 4. apríla 2022, pôvodný žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu. Návrh odôvodnil tým, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená medzi ním a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. ako postupcami a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava ako postupníkom, bola jeho pohľadávka voči žalovanému, zaplatenie ktorej je predmetom tohto sporového konania, postúpená spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. Spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. vyjadrila súhlas so vstupom do tohto konania. K návrhu pôvodný žalobca priložil Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok z 30. novembra 2017, Dodatok č. 5 k Rámcovej zmluve o postúpení pohľadávok, uzavretý dňa 30. novembra 2021, Žiadosť o postúpenie a prevod zo 7. marca 2022, prevzatú 18. marca 2022, Prílohu č. 3 k Rámcovej zmluve o postúpení pohľadávok a Oznámenie o postúpení pohľadávok z 24. marca 2022, adresované žalovanému.

5. Uznesením č. k. 10Csp/134/2022-49 z 5. mája 2022, právoplatným dňa 25. mája 2022, súd vyhovel návrhu pôvodného žalobcu na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu, z pôvodného žalobcu na obchodnú spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava a pripustil, aby vstúpila do konania na miesto žalobcu. Vzhľadom na uvedené súd ako so žalobcom ďalej konal s obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia, s.r.o., (ďalej len "žalobca").

6. Podaním, doručeným dňa 12. mája 2022, žalobca v reakcii na výzvu súdu k ukončeniu zmluvného vzťahu uviedol, že v súlade s čl. V. bodom 35 písm. a) Obchodných podmienok jeho právny predchodca listom z 2. marca 2019 vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaného spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške.

Žalobca súčasne oznámil, že berie žalobu v časti o zaplatenie sumy vo výške 3 764,27 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť, a navrhol, aby súd konanie v tejto časti zastavil. Zdôraznil, že v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby si uplatňuje už len rozdiel medzi sumou čerpaného úveru (7 180,00 eur) a sumou, ktorú žalovaný doposiaľ uhradil (6 354,78 eur), teda istinu vo výške 825,22 eur. Súdu zároveň oznámil, že žalovaný počas súdneho konania zaplatil časť svojho dlhu, a to dňa 19. apríla 2022 platbou vo výške 189,90 eur. Z dôvodu čiastočnej úhrady pohľadávky po začatí súdneho konania vzal žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 189,90 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť a navrhol, aby súd konanie v tejto časti zastavil. Vo zvyšnej časti naďalej trval na uplatnenom nároku. Z dôvodu čiastočného späťvzatia zároveň upravil petiu žaloby a navrhol, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu sumu vo výške 635,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 825,22 eur od 21. januára 2022 do 19. apríla 2022, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 635,22 eur od 20. apríla 2022 do zaplatenia a náhradu trov konania.

V prílohe podania súdu (opätovne) predložil Výpis z Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM k 4. januáru 2022 a ďalej aj Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., účinné od 15. júla 2013, Predžalobnú upomienku z 2. februára 2019 s fotokópiou doručky, Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 2. marca 2019 a Cenník VÚB, a.s. pre produkty vydávané v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., platný od 1. decembra 2009.

Na dopyt súdu v súvislosti s posúdením schopnosti žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, predložením prehľadu splátok a zosúladením žalobných tvrdení s predloženými listinnými dôkazmi v časti výšky úverového rámca a štandardnej mesačnej splátky žalobca v predmetnom podaní žiadnym spôsobom nereagoval.

7. S poukazom na § 145 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") súd nerozhodoval o čiastočnom späťvzatí žaloby, ku ktorému došlo uvedeným podaním žalobcu, a vo veci konal ďalej o zvyšku nároku uplatneného žalobou bez rozhodovania o zastavení konania v časti vymedzenej čiastočným späťvzatím žaloby.

8. V zmysle návrhu žalobcu v rozsahu po čiastočnom späťvzatií súd dňa 25. mája 2022 vydal vo veci platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu dňa 10. júna 2022 v zákonom stanovenej lehote odpor s vecným odôvodnením, následkom čoho došlo v zmysle § 267 ods. 4 CSP k zrušeniu platobného rozkazu ex lege.

9. V podanom odpore žalovaný uviedol, že uplatnený nárok neuznáva, a žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú. Vychádzajúc zo znenia § 53c Občianskeho zákonníka a majúc za to, že jeho osobné údaje ako rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefón, údaje o zamestnávateľovi či k používaniu kreditnej platobnej karty sú napísané väčším písmom ako predmet Zmluvy a cena úveru, konštatoval, že predmetná Zmluva je absolútne neplatná. Na podporu svojich tvrdení odkázal na rozhodnutia Okresného súdu Žilina v principiálne rovnakých veciach (rozsudok zo 7. októbra 2011, sp. zn. 6C/178/2011, rozsudok z 26. mája 2011, sp. zn. 13C/41/2011), potvrdené Krajským súdom v Žiline (rozsudok z 19. apríla 2012, sp. zn. 9Co/29/2012, rozsudok z 30. januára 2012, sp. zn. 5Co/294/2011). Poukázal na to, že v prípade neplatného právneho úkonu sa dotknutá Zmluva zrušuje od počiatku a zmluvné strany sú povinné vysporiadať sa v zmysle zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Upriamil pozornosť na to, že z výpisu ku kreditnému účtu vyplýva, že posledná debetná transakcia, teda reálne čerpanie úverového rámca, bola realizovaná viac ako 3 roky pred podaním žalobného návrhu, vzhľadom na ktorú skutočnosť žalovaný vzniesol námietku premlčania žalobou uplatneného nároku. Žalobcom uplatnený nárok označil za premlčaný v celom rozsahu aj podľa § 103 Občianskeho zákonníka, odkazujúc na splátku označenú pôvodným žalobcom v Predžalobnej upomienke. Súčasne poukázal na to, že väčšinu položiek podľa predloženého výpisu z účtu predstavujú sankčné úroky, štandardné úroky, náklady na vymáhanie do vyhlásenia okamžitej splatnosti, náklady na vymáhanie po vyhlásení okamžitej splatnosti, pričom jednotlivé položky neboli preukázané, respektíve podložené hodnovernými listinnými dôkazmi preukazujúcimi ich výšku. Napokon, žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, dôvodiac tým, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda následne ani omeškanie žalovaného počas lehoty aspoň 90-tich dní.

10. Žalobca na odpor žalovaného, ktorý mu bol s výzvou podľa § 167 ods. 3 CSP na vyjadrenie sa k nemu v lehote do 15 dní doručený dňa 16. júna 2022, v súdom určenej lehote napriek poučeniu, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť, žiadnym spôsobom nereagoval.

11. Následne, po nariadení pojednávania, dňa 18. októbra 2022 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaného, v ktorom žalobca vyslovil presvedčenie, že jeho aktívnu legitímáciu v spore preukazuje oznámenie o postúpení pohľadávky z 24. marca 2022, ktoré bolo žalovanému zaslané doporučene, pod číslom zásielky F.Z., čo preukázal predloženým podacím lístkom. Mal za to, že relevantným oznámením o postúpení pohľadávky postupcom riadne hmotnoprávne preukázal svoju aktívnu legitímáciu v spore. Takýto postup preukázania aktívnej legitímácie označil za plne súladný s právnymi predpismi a za bežne akceptovateľný súdnou praxou. Podporne odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2003, sp. zn. 4 Obo 210/2001. Z dôvodu, že predmetom žaloby je zaplatenie bankovej pohľadávky, za účelom preukázania svojej aktívnej legitímácie predložil súdu aj výzvu jeho právneho predchodcu - banky z 2. februára 2019, ktorú žalovaný prevzal 7. februára 2019 a ktorá podľa názoru žalobcu preukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti zdôraznil, že zákon o bankách neuvádza, akú formu má mať výzva banky pred postúpením, pričom nie je vylúčené, aby obsahom jednej listiny bolo aj niekoľko právnych úkonov. Vychádzajúc z uvedeného, považoval žalobca za jednoznačné, že keďže žalovaný bol na úhradu časti pohľadávky vyzvaný už 2. februára 2019 a na úhradu celej splatnej pohľadávky dňa 2. marca 2019 a následne bol v omeškaní dlhšie ako 90 dní, boli splnené všetky zákonné náležitosti pre platné postúpenie pohľadávky banky. Žalobca ďalej trval na tom, že žalobou uplatnený nárok nebol v čase začatia sporu dňa 25. februára 2022 premlčaný, pričom argumentoval neplynutím lehôt v zmysle zákona č. 62/2020 Z. z. v celkovom rozsahu 76 dní. S ohľadom na uvedené bola žaloba podaná dňa 25. februára 2022 pri počiatku plynutia premlčania celého uplatneného nároku od splátky splatnej 15. decembra 2018 podaná v trojročnej premlčacej dobe. Záverom vyjadril názor, že samotná Zmluva, Obchodné podmienky, ako aj nadväzujúca dokumentácia sú v súlade s § 53c Občianskeho zákonníka.

12. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 18. novembra 2022, na ktoré sa nedostavila žiadna zo strán sporu ani ich právni zástupcovia, ktorí svoju neúčast' vopred ospravedlnili a súhlasili s tým, aby súd konal

a rozhodol v ich neprítomnosti. Keďže nebol podaný dôvodný návrh na odročenie pojednávania ani dôvody jeho odročenia, súd v súlade s § 180 CSP vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu a ich právnych zástupcov.

13. Súd sa následne oboznámil s obsahom žaloby a písomných podaní pôvodného žalobcu, žalobcu i žalovaného, posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalujúcej i žalovanej strany, vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise a na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav:

14. Podpisom Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM, číslo zmluvy XXXXXXXXX, podpísanej žalovaným dňa 15. októbra 2015, zo strany pôvodného žalobcu - spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s., konajúcej prostredníctvom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. - dňa 3. novembra 2015 došlo medzi žalovaným ako dlžníkom a pôvodným žalobcom - spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s. - k uzavretiu Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. (ďalej aj len "Zmluva") (č. I. 5-6 spisu), predmetom ktorej bolo (v zmysle bodu III. Zmluvy) poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru - revolvingového úveru s vykonávaním platobných operácií z úveru prostredníctvom kreditnej platobnej karty s predschráveným úverovým rámcom 1 800,00 eur, so štandardnou mesačnou splátkou 60,00 eur, splatnou v 15. deň v kalendárnom mesiaci a so štandardnou úrokovou sadzbou 22,80 % ročne. Na rovnakom mieste bol uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len "RPMN") vo výške 24,41 % s poznámkou uvádzajúcou, na základe akých predpokladov bola vypočítaná. Výška celkových nákladov bola v Zmluve určená sumou 245,97 eur, a teda celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sumou 2 045,97 eur. V bode III. Zmluvy bola tiež uvedená priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty na Slovensku: 23,53 %, odplata vo výške 29,48 % ročne, najvyššia prípustná výška odplaty: 41,60 % ročne. Doba trvania Zmluvy bola dojednaná ako neurčitá a termín konečnej splatnosti bol určený v deň zániku Zmluvy alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti.

Obsahom bodu I. Zmluvy boli Osobné údaje o klientovi a bodu II. Zmluvy Údaje klienta o zamestnaní. Z týchto častí Zmluvy vyplýva, že žalovaný bol v čase uzavretia Zmluvy ženatý, nemal žiadnu vyživovaciu povinnosť, bol zamestnancom s priemerným čistým mesačným príjmom 700,00 eur a s mesačnými výdavkami (splátky úverov, hypoték, lízingov) vo výške 300,00 eur a (SIPO, telefón, náklady na bývanie...) vo výške 26,00 eur.

15. Podľa čl. V. (Zúčtovanie, úhrada a platba) bodu 35. Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., účinných od 15. júla 2013 (ďalej len "Obchodné podmienky") (č. I. 54 spisu), ak klient nezrealizuje úhradu povinnej splátky, správca (pozn. súdu: Consumer Finance Holding, a.s.) ho vyzve na jej vyrovnanie. V prípade, ak banka eviduje voči klientovi pohľadávku po lehote splatnosti, ktorú klient neuhradil ani v zmysle výzvy, má právo dočasne alebo natrvalo obmedziť realizáciu transakcií držiteľa karty na všetkých kartových účtoch vedených na meno klienta. Ak klient napriek výzve nezaplatí povinnú splátku v stanovenej lehote, banka má právo využiť jeden alebo viacero z nasledovných prostriedkov: (a) vyhlásiť dlžný zostatok za okamžite splatný, (b) domáhať sa vrátenia a ukončiť platnosť karty, (c) uspokojiť svoju pohľadávku z poskytnutého zabezpečenia, (d) vymáhať pohľadávku súdnou cestou, pričom banka má právo vymáhať od klienta všetky náklady spojené s uplatnením a vymáhaním pohľadávky, (g) postúpiť pohľadávku tretej osobe.

Podľa čl. X. (Zánik zmluvy o vydaní a používaní Karty) bodu 60. Obchodných podmienok zmluva, ktorej súčasťou sú tieto Obchodné podmienky, sa uzatvára na dobu neurčitú.

V zmysle bodu 61. naposledy označeného článku Obchodných podmienok zmluva zaniká: a) odstúpením od zmluvy, b) dohodou zmluvných strán, c) výpoveďou ktorejkoľvek z nich.

16. Žalobcom dodatočne predloženým listom z 2. februára 2019, označeným ako Predžalobná upomienka (č. I. 55 spisu), pôvodný žalobca žalovanému oznámil, že k uvedenému dňu eviduje ku kreditnej karte č. XXXXXXXXXX nedoplatok na splátkach vo výške 270,00 eur, a žalovaného žiadal o jeho bezodkladnú úhradu s upozornením, že ak do 16. februára 2019 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 12/2018, bude oprávnený úver zosplatiť. Z pripojenej fotokópie doručenky vyplýva, že zásielka obsahujúca predmetnú listinu bola žalovaným prevzatá dňa 7. februára 2019 (č. I. 57 spisu).

17. Z rovnako dodatočne predloženého Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 2. marca 2019 (č. I. 56 spisu) vyplýva, že pôvodný žalobca žalovanému oznámil, že keďže napriek výzve na doplatenie splatných splátok a upozorneniu na stratu možnosti splácať poskytnutý úver formou mesačných splátok, dlžné splátky v stanovenej lehote neuhradil, stal sa jeho dlh z kreditnej karty č. XXXXXXXXXXXX splatným v celom rozsahu naraz. Zároveň ho informoval, že dlžná čiastka predstavuje k uvedenému dňu sumu v celkovej výške 3 272,81 eur a táto sa bude ďalej úročiť zákonným úrokom z omeškania.

18. Z Výpisu z Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM žalovaného, vyhotoveného k 4. januáru 2022 (č. I. 7-13 spisu), súd zistil, že žalovaný výbermi hotovosti čerpal v období od 11. novembra 2015 do 27. októbra 2018 peňažné prostriedky v celkovej výške 7 260,00 eur. Celkové plnenie žalovaného v prospech kartového účtu predstavuje sumu 6 354,78 eur. Posledná úhrada bola žalovaným realizovaná dňa 20. septembra 2021.

19. Z Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok z 30. novembra 2017, jej Dodatku č. 5 z 30. novembra 2021 a Žiadosti o postúpenie a prevod zo 7. marca 2022 a jej Prílohy vyplýva, že spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému, vyčíslenú k 1. marcu 2022 ako k rozhodujúcemu dňu vo výške 4 589,49 eur, na žalobcu, a to s účinnosťou k 18. marcu 2022 (č. I. 30, č. I. 32-39 spisu).

20. Listom z 24. marca 2022 postupca (pôvodný žalobca) oznámil žalovanému, že k 18. marcu 2022 postúpil svoju pohľadávku zo Zmluvy č. XXXXXXXXX uzavretej 12. novembra 2015 so žalovaným na žalobcu (č. I. 31 spisu). Zo žalobcom dodatočne predloženého Podacieho hárku (č. I. 105 spisu) vyplýva, že predmetné Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanému odoslané dňa 24. marca 2022.

21. Zistený skutkový stav súd podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:

22. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 31. decembra 2015 (ďalej len "Obchodný zákonník"), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

23. Podľa § 273 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Odchylné dojednania v zmluve majú prednosť pred znením obchodných podmienok uvedených v odseku 1.

24. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

25. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 31. januára 2016 (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa"), na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania,
- b) predávajúcim osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

26. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 22. decembra 2015 (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z. z."), spotrebiteľským úverom na účely

tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

27. Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. na spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, sa vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 3 ods. 1 písm. a) až d) a § 3 ods. 3, § 4 ods. 14, § 5 až 8, § 9 ods. 1, 4, 6 až 8, § 10, § 11, § 12 ods. 2, § 15, § 17, § 20 až 23 a § 25 až 27.

28. Podľa § 2 písm. a) a písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa spotrebiteľom rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

30. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

31. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

32. Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní s vynaložením odbornej starostlivosti na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver získať a účelne využívať údaje o spotrebiteľských úveroch tak, aby boli splnené podmienky podľa odsekov 15 a 16.

33. Podľa § 7 ods. 15 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

34. Podľa § 7 ods. 16 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

35. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

36. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti

splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

37. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 22. decembra 2015 (ďalej len "Občiansky zákonník"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

38. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

39. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

40. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

41. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

42. Podľa § 524 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

43. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 299/2016 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, t.j. v znení účinnom od 1. januára 2017 (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017"), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

44. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a

b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

45. Podľa § 25i ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 ustanoveniami tohto zákona v znení účinnom od 1. januára 2017 sa spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 1. januárom 2017; vznik týchto vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2017 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2016.

46. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 31. decembra 2015 (ďalej len "zákon o bankách"), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

47. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

48. Súd dospel k nasledujúcemu právnenému záveru:

49. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 3. novembra 2015 bola medzi pôvodným žalobcom ako bankou a žalovaným uzavretá zmluva o (revolvingovom) spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej pôvodný žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úverový rámec, t.j. určitú dojednanú výšku peňažných prostriedkov, ktoré mal žalovaný možnosť čerpať prostredníctvom kreditnej karty a ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť veriteľovi v dohodnutých mesačných splátkach. Medzi žalovaným a bankou bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, avšak v danom prípade sa zároveň jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Novela Občianskeho zákonníka účinná od 1. apríla 2015 doplnila ustanovenie § 52 ods. 2 o tretiu vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Žalovaný obsah Zmluvy, jej formulárových Zmluvných podmienok pred jej podpísom podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť. Súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že pôvodný žalobca používal vzorový text zmluvy, zmluvných podmienok vo viacerých prípadoch pri poskytovaní pôžičiek spotrebiteľom. Žalovanému poskytol veriteľ úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom žalovaný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, ale ako spotrebiteľ, čo je zrejmé aj z jeho označenia v Zmluve menom, priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu. Na uvedenú Zmluvu sa vzhľadom na kritériá obsiahnuté v § 1 ods. 2 a § 2 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. vzťahuje aj uvedený zákon, pretože pôvodný žalobca poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovanému bol spotrebiteľský úver poskytnutý na kúpu spotrebného tovaru, prípadne služieb, t.j. na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania, pričom opak žalobca netvrdil a ani nepreukazoval. Z uvedených dôvodov bolo potrebné Zmluvou založený právny vzťah posúdiť aj podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a podľa relevantných ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 129/2010 Z. z.

50. Základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nielen s ohľadom na jej spornosť medzi sporovými stranami, ale aj (ex offo) nevyhnutné vyriešiť skôr, než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti, bola, a to s ohľadom na skutočnosť, že veriteľom, s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu, na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka, nebol žalobca, ale banka - Všeobecná úverová banka, a.s. - a tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému mu bola postúpená, otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

51. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého subjektu - žalobcovi vyplýva ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

52. V prejednávanej veci súd dospel k záveru, že žalobcom predloženými dôkazmi nebola preukázaná jeho aktívna vecná legitímácia, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému na žalobcu.

53. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone o bankách, ale aj v zákone č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 a vo vzťahu k úprave postúpenia pohľadávky obsiahnutej v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka predstavuje osobitnú úpravu (lex specialis). Postúpenie pohľadávky (cesia), všeobecne upravené v § 524 Občianskeho zákonníka, spočíva v tom, že do existujúceho záväzku vstúpi namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nový veriteľ (postupník) na základe medzi nimi uzavretej zmluvy. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stáva postupník, ktorý tak nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými.

54. Vzhľadom na skutočnosť, že k postúpeniu žalobou uplatnenej pohľadávky malo v prejednávanej veci dôjsť na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok z 30. novembra 2017, jej Dodatku č. 5 z 30. novembra 2021 a Žiadosti o postúpenie a prevod zo 7. marca 2022, a to s účinnosťou k 18. marcu 2022, teda v čase po nadobudnutí účinnosti zákona č. 299/2016 Z. z., pričom v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. k úprave účinnej od 1. januára 2017 sa touto, t.j. ustanoveniami upravujúcimi otázku prechodu a prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spravujú aj tie právne vzťahy upravené zákonom č. 129/2010 Z. z., a teda založené zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktoré vznikli pred uvedeným dňom jej účinnosti, bolo v rámci skúmania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu potrebné posúdiť, či k postúpeniu v konaní uplatnenej pohľadávky došlo v súlade aj s v čase postúpenia pohľadávky platnou a účinnou právnou úpravou prevodu práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, obsiahnutou vo vyššie citovaných ustanoveniach § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017. Súd mal v tejto súvislosti za to, že v danom prípade sa otázka prevodu práv vyplývajúcich zo Zmluvy netýka vzniku ňou založeného vzťahu, ani nárokov z neho vzniknutého pred dňom účinnosti dotknutej novely zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré otázky sú z jej pôsobnosti vylúčené.

55. Súd preto vychádzal zo zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vymedzených vo vyššie citovanom § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 a § 92 ods. 8 zákona o bankách, z ktorých vyplýva, že pre platné postúpenie takejto pohľadávky banky musia byť kumulatívne splnené všetky tam upravené podmienky, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná, a až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak je klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase jej postúpenia. V tejto súvislosti súd poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku z 24. apríla 2018, sp. zn. 1 Cdo 147/2017, ktorý nadväzuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, v zmysle ktorého nerešpektovanie zákonnej úpravy § 92 ods. 8 zákona o bankách má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom a spôsobuje nedostatok aktívnej vecnej legitímácie.

56. Z uvedeného a z označených zákonných ustanovení je zjavné, že nielen v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 môže byť spôsobilým predmetom postúpenia iba taká pohľadávka banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo jej časť, ktorá je už splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy nasledujúcej po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. To znamená, že predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky je konečná splatnosť alebo účinné zosplatnenie pohľadávky a zároveň kvalifikovaná výzva dlžníkovi upozorňujúca ho na nesplnenie jeho zmluvných povinností s možnosťou okamžitého zosplatnenia pohľadávky a jej postúpenia na iný subjekt.

57. Žalobca v konaní preukazoval účinné zosplatenie pohľadávky listinnými dôkazmi, a to Predžalobnou upomienkou z 2. februára 2019 a Oznamením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 2. marca 2019. V zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka môže veriteľ pristúpiť k zosplateniu úveru za predpokladu, že takéto oprávnenie veriteľa bolo zmluvnými stranami dohodnuté, že spotrebiteľ bol na uplatnenie tohto práva upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní a že od omeškania so zaplatením splátky uplynuli tri mesiace. K uvedeným podmienkam pre zosplatenie úveru zo spotrebiteľskej zmluvy pristupuje v prejednávanej veci požiadavka, osobitne vyplývajúca pre pohľadávky zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere z § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a contrario v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a spočívajúca v hodnovernom preukázaní [§ 7 ods. 15 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.], že veriteľ vynaložil odbornú starostlivosť pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v rozsahu a kvalite predpísaných ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., bližšie konkretizovaných ustanoveniami § 7 ods. 4 a § 7 ods. 16 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.

58. Dohodu strán o práve veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie splátok žalobca preukázal predložením Zmluvy a Obchodných podmienok, v bode 35. ktorých bolo dojednané oprávnenie banky (pôvodného žalobcu) v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok žiadať od klienta (žalovaného) zaplatenie celej pohľadávky banky.

59. Žalobca však ani napriek výslovnej výzve súdu v konaní nielenže nepreukázal, ale ani len netvrdil, že jeho právny predchodca disponoval týmto oprávnením aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Z ustanovenia § 11 ods. 2, prvej vety zákona č. 129/2010 Z. z. a contrario totiž vyplýva, že veriteľ je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru len za predpokladu, že konal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 uvedeného zákona, ktorou sa vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi ako banke rozumie v zmysle § 7 ods. 16 písm. b) označeného zákona posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých zákonom určených registrov.

60. Na základe vykonaného dokazovania však súd dospel k záveru, že pôvodný žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou, a teda pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedodrжал zákonom predpokladaný postup. Žalobca totiž v konaní, a to ani v reakcii na výslovnú výzvu súdu, nepreukázal, že by jeho právny predchodca konal v súlade s naposledy označenými zákonnými ustanoveniami. Pritom v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. platí, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, nielenže nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, ale v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov s tým, že za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z povahy veci vyplýva, že posudzovanie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver predovšetkým predpokladá zohľadnenie údajov o príjmoch a výdavkoch spotrebiteľa. Bez zohľadnenia pomeru medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa totiž nie je možné spoľahlivo posúdiť, či spotrebiteľovi po vynaložení bežných výdavkov zostane mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Informácie pre rozhodnutie veriteľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to v spolupráci so žiadateľom o úver, ako aj vyžiadaním údajov z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať, pričom za dostatočné možno považovať iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ potom veriteľ uvedeným spôsobom nepostupuje, dopúšťa sa v zmysle zákona (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) hrubého porušenia povinnosti definovanej v § 7 ods. 1 uvedeného zákona, ktoré zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 11 ods. 2 sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou takýmto veriteľom poskytnutého úveru.

61. V prejednávanej veci žalobca v konaní nepredložil žiadnu listinu preukazujúcu, že by jeho právny predchodca akýmkoľvek spôsobom posúdil schopnosť žalovaného splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver. Rovnako, ani zo Zmluvy a ostatných priložených listín, ktorými žalobca v spore preukazoval svoj nárok, nevyplýva, že by jeho právny predchodca ako veriteľ akýmkoľvek spôsobom posudzoval bonitu žalovaného. Jediné údaje o sociálno-ekonomickej situácii žalovaného sú obsiahnuté v samotnej Zmluve,

avšak tieto nemožno považovať za súladné s požiadavkami vyplývajúcimi zo zákona č. 129/2010 Z. z., a to obzvlášť so zreteľom na absenciu akéhokoľvek overenia žalovaným deklarovaneho príjmu preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, nezávislých od žalovaného, a akéhokoľvek následného vyhodnotenia údajov o príjmoch a výdavkoch žalovaného v ich vzájomnej súvislosti a s ohľadom na životné minimum za účelom posúdenia jeho schopnosti splácať predmetný spotrebiteľský úver. Iný ukazovateľ než žalovaným tvrdená výška jeho príjmu, splátok a výdavkov, ktorý by bol, respektíve mohol byť pôvodným žalobcom pri potenciálnom posudzovaní platobnej schopnosti žalovaného použitý, zo samotnej Zmluvy ani listín predložených žalobcom v priebehu konania nevyplýval. Zároveň, podľa názoru súdu, nemožno povinnosť vynaloženia odbornej starostlivosti zo strany veriteľa považovať za naplnenú len samotnými tvrdeniami spotrebiteľa napríklad o výške jeho príjmu, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi. V danom prípade žalobca vôbec nepreukázal, že by jeho právny predchodca uvedené údaje náležite preveril. Právny predchodca žalobcu síce od žalovaného požadoval údaj o výške jeho príjmu, avšak z príslušných dokumentov nevyplýva, že by si ním uvádzané údaje, týkajúce sa výšky jeho príjmu, akýmkoľvek spôsobom overil. Rovnako, pokiaľ ide o ďalšiu povinnú zložku, t.j. výdavky žalovaného, tieto právny predchodca žalobcu takisto vôbec nepreveroval. Žalobca totiž žiadnym spôsobom nepreukázal, že by jeho právny predchodca prihlídal na údaje z akejkoľvek príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (napríklad preverenie cez Sociálnu poisťovňu, register bankových úverov, preverenie exekúcií a podobne). S ohľadom na žalobcom predložené listinné dôkazy musel súd konštatovať, že uvedené zistenia je nevyhnutné vyhodnotiť ako hrubé porušenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu konať s odbornou starostlivosťou. Zo samotnej Zmluvy a k nej pripojených listín je zrejmé, že posúdenie bonity žalovaného nespĺňalo ani minimálne štandardy. Bez zistenia, ale najmä overenia a následného vyhodnotenia príjmov a výdavkov právny predchodca žalobcu nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovaného. Iba ich vzájomným porovnaním je totiž možné vyhodnotiť, či je spotrebiteľ dostatočne solventný a v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky.

62. Vychádzajúc z uvedeného, dospel súd k záveru, že z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca náležite skúmal a vyhodnotil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 druhej vety zákona č. 129/2010 Z. z. v kontexte s ustanovením § 7 ods. 1 uvedeného zákona, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Konštatované zároveň (argumentum a maiori ad minus) znamená, že právny predchodca žalobcu nebol v zmysle § 11 ods. 2 prvej vety zákona č. 129/2010 Z. z. oprávnený vyžadovať od žalovaného ani jednorazové splatenie predmetného spotrebiteľského úveru. To znamená, že nemohlo dôjsť k účinnému zosplateniu úveru.

63. Len pre úplnosť súd poznamenáva, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci by k účinnému zosplateniu úveru nedošlo ani v prípade, ak by právny predchodca žalobcu takýmto oprávnením disponoval, respektíve toto v dôsledku porušenia ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vymedzenej povinnosti nestratil. Právny predchodca žalobcu totiž nielenže realizoval právo (na zosplatenie úveru), ktoré mu neprináležalo, ale navyše, pri jeho realizácii postupoval spôsobom rozporným so zákonom. Z listinného dôkazu Predžalobná upomienka z 2. februára 2019 totiž vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa rozhodol využiť právo na zosplatenie úveru pre nezaplatenie splátky splatnej v mesiaci december 2018, t.j. v zmysle Zmluvy splátky splatnej 15. decembra 2018. Z uvedeného je teda zrejmé, že splátkou, ktorá mala vyvolať zosplatenie, bola splátka splatná 15. decembra 2018. Právo na zosplatenie by pritom veriteľ bol mohol uplatniť až po uplynutí troch mesiacov a do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. To znamená, že v prípade omeškania so splátkou splatnou 15. decembra 2018 by veriteľ bol mohol uplatniť právo na zosplatenie úveru najskôr po 15. marci 2019, a to do 15. apríla 2019. Právny predchodca žalobcu však tak urobil už 2. marca 2019, ako to vyplýva z Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Pokiaľ by teda právny predchodca žalobcu bol disponoval oprávnením úver zosplatiť a toto právo zrealizoval už 2. marca 2019, zosplatil by úver predčasne, čím by porušil zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, a preto by k účinnému zosplateniu úveru tiež nebolo bývalo došlo.

64. V zmysle bodu III. Zmluvy bola doba trvania Zmluvy dojednaná ako neurčitá a termín konečnej splatnosti určený dňom zániku Zmluvy alebo dňom vyhlásenia okamžitej splatnosti. Vychádzajúc zo súdom konštatovanej neúčinnosti zosplatenia úveru, to potom znamená, že revolvingový úver naďalej trvá, keďže žalobca súdu napriek výzve nepreukázal iný spôsob ukončenia zmluvného vzťahu. Podmienka splatnosti pohľadávky banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadovaná § 92 ods. 8

zákona o bankách i § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 pre platné postúpenie takejto pohľadávky, teda nebola naplnená.

65. Z uvedeného dôvodu nie je potom ani následný právny úkon, t.j. samotné postúpenie pohľadávky, platným právnym úkonom, ale je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, dôsledkom čoho žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu v konaní.

66. Vzhľadom na uvedené súd žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, spôsobeného neplatnosťou zosplatnenia úveru a z tohto dôvodu i neplatnosťou následného postúpenia pohľadávky, keďže pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia, nebola podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 spôsobilá na postúpenie, zamietol.

67. K tomu sa žiada dodať, že žalobcovi nebolo možné priznať nárok ani len na sumu zodpovedajúcu tým splátkam, ktoré už boli splatné pred postúpením pohľadávky. Zo znenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase postúpenia pohľadávky, t.j. v znení účinnom od 1. januára 2017, totiž vyplýva, že zákon vyžaduje pre platné postúpenie pohľadávky, aby pohľadávka ako celok bola po konečnom termíne splatnosti alebo sa stala splatnou pred konečným termínom splatnosti. Podstatným pre naplnenie tejto podmienky je teda skúmanie, kedy došlo alebo malo dôjsť k termínu konečnej splatnosti poskytnutého úveru ako celku, nielen jeho jednotlivých splátok.

68. Záverom súd považuje za dôležité uviesť, že je nepodstatné, že napriek vyššie uvedeným skutočnostiam o neplatnom postúpení pohľadávky z pôvodného žalobcu na terajšieho žalobcu bola súdom v priebehu konania pripustená zmena strany sporu na strane žalobcu uznesením č. k. 10Csp/134/2022-49 z 5. mája 2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25. mája 2022, keďže inštitút zmeny strany sporu je procesným inštitútom, pri ktorom sa súd zaoberá splnením podmienok len podľa § 80 CSP, a teda rozhoduje na návrh oprávneného subjektu s tým, že musí byť preukázaný súhlas toho, kto má vstúpiť na miesto žalobcu, a že nastala skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv a povinností, o ktorých sa koná. Jedná sa teda o splnenie formálnych podmienok, pričom otázkou, či tvrdené právo alebo povinnosť, ktoré mali byť prevedené, skutočne existujú a skutočne prešli na iný subjekt, sa súd môže zaoberať len v rozhodnutí vo veci samej, a nie pri skúmaní procesného nástupníctva (podobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júla 2018, sp. zn. 3 Obo 2/2018, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júla 2018, sp. zn. 3 Obo 1/2018, prípadne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2018, sp. zn. 8 Cdo 28/2017).

69. Vzhľadom na záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu a zamietnutie žaloby považoval súd za nadbytočné zaoberať sa ďalšími námietkami artikulovanými v písomných podaniach žalovaného. Majúc na zreteli zásadu hospodárnosti konania, už tieto z uvedeného dôvodu neposudzoval.

70. K tomu súd len pre úplnosť uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. novembra 2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

71. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

72. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

73. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

74. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami CSP. Vychádzajúc z toho, že žalobca sa pôvodne domáhal zaplata sumy v celkovej výške 4 589,49 eur s

príslušenstvom, pričom v priebehu konania vzal v reakcii na výzvu súdu žalobu ešte pred jej doručením žalovanému späť v časti o zaplatenie sumy vo výške 3 764,27 eur s príslušenstvom, súd zohľadnil, že žalobca zavinil zastavenie konania (o ktorom však súd osobitne nerozhodoval) v tejto časti, t.j. v časti o zaplatenie sumy vo výške 3 764,27 eur s príslušenstvom, a preto bolo úspech v tejto časti, teda v rozsahu 82,02 % potrebné pričítať žalovanému, rovnako ako úspech v časti o zaplatenie 635,32 eur s príslušenstvom, teda v rozsahu 13,84 %, v ktorom bola žaloba zamietnutá. Úspech žalovaného v konaní potom predstavuje 95,86 % a úspech žalobcu vo výške 4,14 % tak zodpovedá čiastočnej úhrade žalovanej pohľadávky, realizovanej žalovaným po podaní žaloby vo výške 189,90 eur, v ktorej časti žalobca tiež vzal žalobu späť, a teda v ktorej časti zavinil zastavenie konania (o ktorom však súd tiež osobitne nerozhodoval) z procesného hľadiska žalovaný. V konaní úspešnejšiemu žalovanému preto po odpočítaní úspechu žalobcu vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 91,72 % proti žalobcovi. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Košice - okolie (§ 362 ods. 1 CSP).

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).